

til Hær og Flaade. Dette Spørgsmaal skal altsaa afgjøres af den lovgivende Magt, og dermed har Krigs- og Marineministeren foreløbig ikke at beskæftige sig; thi det er at stille en urimelig og uløselig Opgave, naar man f. Ex. vilde spørge Krigsministeren om, hvor mange Millioner han har nødig for at forsvare Landet. Man kan ikke forsvare Landet, og hvis han bliver ved at overveie og overveie, hvormeget han finder det passende at anvende, da vil han ende med at forlange 100 Fæstninger rundt omkring i Landet og 100,000 Mand, og endda vil han ikke faae nok. Naar imidlertid det Spørgsmaal først er besvaret, tilkommer det Krigs- og Marineministeren og udelukkende dem — jeg mener ikke Ministrene personlig, men Ministrene med Understøttelse af de Kræfter, som staa til deres Raadighed, ved Hjælp af Kommissioner, der ere sammensatte paa bedste Maade — at tage under Overveielse, hvorledes Millionerne paa den hensigtsmæssigste Maade indenfor den givne finantistelle Begrænsning, kunne anvendes til det mest betryggende Forsvar, vi se os istand til at yde; og naturligvis skulle staa ikke disse Beslutninger i en konstitutionel Stat staa med Lovskraft, men de skulle komme frem med den Bægt, som Beslutninger af Regjeringen, fremkaldte paa denne Maade, oplyste og begrundede af disse sagkyndige Kommissioner, i sig selv maatte have; med denne Bægt skulle de staa ved Forelæggelsen af de specielle Love for Forsvarsvæsenet. Dette er den Bet, ad hvilken jeg tror, man vil komme til en heldig Løsning af Spørgsmaalet.

M. Masmussen: Der er af adskillige ærede Medlemmer knyttet nogle Bemærkninger til de Ord, jeg i mit Foredrag igaar udtalte, Bemærkninger, af hvilke jeg rigtignok maa tilstaa, at der var adskillige, jeg ikke havde ventet, og navnlig havde jeg ikke ventet, at det skulde vække nogenformhelt Livl, naar jeg udtalte mig om Ungdommens Begeistring; thi jeg troede, at det var en Udtalelse, som kunde passere uden Modbemærkning. Det var nu ikke Tilfældet, og jeg har staaet ikke Andet at sige, end at det, jeg udtalte, var min fuldkomne Overbevisning, og jeg tror ikke, at det ærede Medlem for Bornholm (Falleisen), som i saa Henseende har en afvigende Mening, i mindste Maade har Ret i de Betragtninger, han gik ud fra. Den ærede 3die Landsthingsmand for Rjøbenhavn (Ploug), som ellers holdt et ogsaa ligeoverfor mig velvilligt Foredrag, drog i Livl, hvorvidt det virkelig var ment rent ud af mig, naar jeg glædede mig over Ungdommens Begeistring; det vilde jeg have ønsket, at det ærede Medlem ikke havde udtalt; jeg tror nemlig, at jeg viste, staa meget, som det var mig muligt, at jeg ønskede at undgaa enhverformhelt personlig Bemærkning. At det ærede Medlem motiverede det ved en Hænding, som jeg har foretaget ved et Folkethings-

valg, forekom mig høist besynderligt, og i alt Fald kan jeg give den Forklaring, at det er en af mine Grunde, hvorfor vi nødig skulle indvillige os i vidtløftige Partikampe, at de føre Konsekvenser med sig, som Mange af os meget ønske at undgaa; man kommer ofte til i en heftig Partikamp at optræde ved Leiligheder paa Maader, som man nødig vil. Det samme ærede Medlem tillagde mig en Egenstaa, som jeg ikke i mindste Maade tror, at jeg er i Besiddelse af; iøvrigt vilde jeg ønske, at jeg var det, jeg vilde sætte megen Pris paa, hvis jeg virkelig var snild, som det ærede Medlem tillagde mig, det vilde være mig yderst hjerforkommet og behageligt i en Diskussion ogsaa med det ærede Medlem, hvis jeg virkelig var snild; men jeg føler kun altfor vel, at jeg tværtimod er meget ubehøved, og paa Grund deraf kommer keitet afsted med mine Udtalelser ligeoverfor det ærede Medlem og ogsaa ligeoverfor Andre. Snildtids kan jeg forstikke det ærede Medlem, at de Udtalelser, jeg kom med igaar, ikke i mindste Maade vare beregnede paa Snildhed, og Enhver, der har hørt, hvad jeg sagde, veed ogsaa, at det var ingenformhelt Snildhed, naar jeg udtalte, at det politiske Parti eller de politiske Partier endnu stode til Styrs, som have styret i den Periode, hvor der er foregaaet en efter Manges Mening ulykkelig Grundlovsforandring og hvor der er overgaaet Fædrelandet store Ulykker, som vi Alle beklage. Der kunde ikke være ringeste Livl om, hvem det var, jeg sigtede til. Ingen er uvidende om, hvilket politisk Parti eller hvilke politiske Partier der i den Tid har staaet til Styrs. I Sammenhæng dermed var det jeg udtalte, at Ingen kunde forundre sig over, at Stillingen var noget treven, at de forskellige Meninger i de forskellige Samfundsklasser absolut efter saadanne store og ulykkelige Begivenheder maatte komme til at staa imod hinanden. Fremdeles spjæde jeg til, og det spjæde jeg til endnu og lægger Bægt paa, at, saalænge det samme politiske Parti eller de samme politiske Partier udelukkende ville føre an, maa man ikke forundre sig over, at Mistvivl er tilstede, og den vil ogsaa i meget stor Grad forblive tilstede. Der skal andre Ting til at udlette Følgerne af saadanne store Begivenheder end Kamp, der skal i vor Udvikling foregaa visse Handlinger, som vise, at de, der styre, kunne vinde en almindelig Tilslutning. At dette endnu ikke er Tilfældet, tror jeg, at jeg er berettiget til at udtale. Jeg behøver vist ikke at tilføie, at Demokratiet i Danmark er et konservativt Element, som ikke er fremfjæsende, men som kun forlanger, hvad der efter dets Syn paa Forholdene er høist nødvendigt, og dertil hører jo den Række af Love, som Regjeringen Tid efter anden har forelagt i Rigsdagen, men som ikke ere blevne gennemførte. Dette viser jo netop, at Regjeringen ikke har staa almindelig Tilslutning, som er nødvendig for at gennemføre